

— Ще го пустна азъ, та ще ме помни до като е живъ, хайдутинътъ! Ще го заведе въ участъка!

— Пустни го, моли се Авдеичъ, бабо. За на-прѣдъ нѣма да върши това. Пустни го, ради Христа!

И бабата го пустна; той искаше да избѣга, но Авдеичъ го задържа и му каза:

— Искай прошка отъ баба си! И вече да не правишъ това; азъ видѣхъ, кога зе ябълката.

Момчето заплака и зе да моли за прошка.

— Ей тъй. А сега ето ти ябълки. И Авдеичъ зе и подаде на дѣтето. — Ще ти платя — обърна се той къмъ бабата.

— Ще ги разглезишъ ти тѣзи нехранимайковци — рече тя. Нему такава награда се пада, че да помни цѣла година.

— Ехъ, бабо, бабо — рече Авдеичъ — споредъ насъ е тъй, ама по божие не е. Ако за една ябълка него трѣбва да нашибаме, то намъ какво се пада за нашитѣ грѣхове?

Бабата млъкна.

А Мартинъ почна да разказва притчата за туй какъ господаря опростилъ на своя длъжникъ цѣлия му дългъ, а този отишълъ да души своя длъжникъ. Слуша бабата, слуша и момчето.

— Богъ заповѣдва да прощаваме — завърши Авдеичъ — а то и иначе и намъ нѣма да се прости. На всички да прощаваме, толкова повече пъкъ на неразумнитѣ.

Бабата поклати глава и въздъхна.

— То е тъй — рече тя — но тѣ сж се много отпустнали.

— А че ние старитѣ трѣбва да ги поучаваме.

— И азъ тъй мисля. Седемъ ги имахъ, остана ми само една дъщеря. — И продължи старата да